

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Josef Toufar

Narodil se
Vládce pokoje

Bitva o život

Ministrantské
schůzky online

První svaté
přijímání

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grůzová, Kája Krejčí,
Roman a Klára Smékalovi,
Veronika, Petr a Šimon
Hanákovi, Honzík, Renata
a Míra Žemličkovi, Marie
Pošmurná, otec Daniel

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

70ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo - Narodil se ...
- 2 Co nás čeká
Nabídka farní výpomoci
Prosba o pomoc s koledováním
Prosba otce Jiřího
Dívám se, kde žiji
- 3 Mini tábor
Anděl strážný jde do školy
Srdečné pozdravy z Betléma
- 4 Žehnání oltářní desky v kapli
Dny vánoční
- 5 Ministrantské schůzky online ...
Střípky z duchovních cvičení
- 6 První svaté přijímání
Očeho pohádka - Bitva o život
- 7 Detektiv v kostele
- 8 Svědectví života: Josef Toufar
- 11 Johny a svatý Martin

Slovo redaktorů

Milí farníci,

přinášíme Vám vánoční číslo farního časopisu, jehož tématem je pokoj. Vzhledem k tomu, že období mezi adventním a vánočním číslem je velmi krátké, chtěli bychom speciálně poděkovat všem přispěvatelům, jak zvládli zareagovat a dodat krásné články. Věříme, že jejich čtení Vás naladí na krásné prožití vánočních svátků, abyste mohli přijmout dar pokoje, který pro Vás má připravený náš Pán.

Hanka a Karel Komárkovi

PS. Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat na začátku postní doby a jehož tématem bude „Pokora“. Uzávěrka bude 17. ledna 2021. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo - Narodil se Vládce pokoje!

Milí farníci,

6. prosince – v době psaní těchto řádků – jsme spolu mohli po dlouhé době oslavit nedělní mši svatou ve sto lidech, za dětmi dokonce přišel Mikuláš – jak hezký pocit – být zase více spolu. Věřím, že to tak je i nyní na Vánoce... Je krásné smět se radovat společně, prožívat tu velikou radost, že On, Bůh, přišel mezi nás... Tehdy se kolem pastýřů rozzářila sláva Páně a anděl jim říká:

„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete dětátko v plenkách, položené do jeslí.“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ (Lk 2, 10–14)

I pastýři, kteří žili převážně samotářsky u svých stád, zažívají společenství – a to neuvěřitelné – nebe se otevírá, celé nebeské zástupy chválí Boha, přejí pokoj na zemi mezi lidmi... To, co už tak dlouho očekává celé lidstvo a prorokuje již Izajáš: Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. (Iz 9,5–6) Vládce, který nevládne násilím, ale pokojem. Vládce, který překonává rozdělení, který smiřuje, sjednocuje, sjednává mír, přináší pokoj.

Pastýři jsou naplněni tímto zážitkem a jdou se poklonit Ježíši... Nicméně u Ježíše nejsou zástupy lidí... Naopak Josef s Marií a Ježíšem jsou odmítnuti lidmi, končí v chlévě mezi zvířaty – ano, tu situaci zažívali běžně i pastýři... Najednou je ta izolace, kterou znali, sblížila... I na tomto nepohostinném místě vzniká intimní rodinná atmosféra... Najednou je sblíží jak ta veliká radost z narození Mesiáše, tak společně prožívaná samota, izolace od druhých.

V pandemii zažívá izolaci a opuštěnost mnoho lidí... On se chce narodit nově zvláště do každé situace a oblasti našeho života, kde se cítíme sami, kde zažíváme nepokoj – ať už to jsou ty vnější okolnosti, nebo to, co prožíváme v našem srdci...

Pane Ježíši, Ty přinášíš pokoj. Pokoj, který přináší tichou vnitřní radost, naději, důvěru, přijetí, smíření... Toužíme, aby v nás tento pokoj mohl růst... Chceme odevzdat naše obavy z budoucna, negativitu, stěžování si a kritiku, hledání viníků... S Tebou toužíme tento pokoj přinášet – povzbuzovat, šířit naději, vzájemně si pomoci a poprat se s výzvami, před kterými v této době

stojíme... Ano, být si na blízku – tam přichází Tvůj pokoj do každé situace... Ty jsi Vládce pokoje, staň se i vládcem v našich srdcích. „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (J 14,27)

Přeji vám hluboké a radostné prožití Vánoc, narození Ježíše, který přichází, aby nám byl On, Bůh, zcela nablízku, přinesl nám ten nejhlubší pokoj, který spolu s Ním chceme darovat dál...

O to v modlitbě prosím pro nás všechny, váš *P. Daniel* +

Stále platí nabídka farní výpomoci

Pokud potřebujete donést obědy, nakoupit, něco zajistit, můžete se obrátit jednak na pana Grůzu tel.: 731 402 645 nebo zavolat do farní kanceláře tel.: 545 212 156, kde vám rádi pomohou.

Co nás čeká?

Na leden jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

2. 1. až 3. 1. nebo 9. 1. až 10. 1. Tříkrálová sbírka

10. 1. svátek Křtu Páně

- tradiční dětská besídka u jesliček v kostele v 15:00

30. 1. - úklid Betléma

Začátek přípravy dětí na 1. svaté přijímání

Prosba o pomoc s tříkrálovým koledováním

Počátkem ledna proběhne, doufejme, na území naší farnosti Tříkrálová sbírka. Zájemci ať se hlásí v sakristii nebo přímo Blance Prokopové. Hlavně jde o dospělé, děti se vždy podaří zajistit, ale je nutné, aby s nimi chodil někdo dospělý, kdo by převzal odpovědnost.

Prosba otce Jiřího

Prosím vás všechny, abyste se dívali kolem sebe a zajímali se o lidi, o své známé, své blízké a vycházeli si vstříc v nynějších podmínkách, které jsou pro mnohé velmi těžké až nesnesitelné. Když se na vás lidé obrátí, pomozte jim a podpořte je. Také je možné obrátit se na farnost i na o. Jiřího jako na faráře. Lze zprostředkovat celou řadu různých způsobů pomáhání, sehnat lidi, peníze, ale je třeba, aby se to vědělo.

Je to prosba a zároveň i nabídka.

DÍVÁM SE, KDE ŽIJÍ

Dobrotivý a mírný Bože,
dívám se dnes ráno
z okna na svou vesnici, své město,
na ulici, kde žiji.

Myslím na lidi,
kteří bydlí v těchto domech.

Ty víš, jak se jim vede.

A ty také víš, co potřebují.

Drž nad nimi svou žehnající ruku
a daruj jejich srdcím to,
po čem touží.

Ty znáš tu starou ženu,
která se cítí sama a opuštěná
svou rodinou.

Požehnej jí, ukaž jí svou blízkost.

Ty znáš toho mladého muže,
pro kterého je obtížné
přistoupit na realitu všedního dne.

Žehnej mu a posilni ho,
aby vzal svůj život do svých rukou.

Ty znáš tu mladou ženu,

kterou opustil její přítel

a která si připadá tak sama a opuštěná

a která pochybuje o sobě a o své hodnotě.

Žehnej jí a utěš ji v jejím soužení.

Ty znáš toho muže,

který ztratil svou ženu kvůli rakovině.

Připadá si jako ochrnutý.

Bud's ním a otevři mu oči pro život,

který všude kolem něj rozkvétá.

Ty znáš všechny lidi,

kteří žijí v mé ulici.

Vstup do jejich domů

a vlož na ně svou žehnající ruku,

aby dostali to, co potřebují

a po čem touží.

Amen.

Anselm Grün

Prožili jsme MINI TÁBOR

Poslední prázdninový týden jsme se s ministranty vydali k rybníku Řeka u kempu Moře. Když jsme z blízké vesnice dorazili k základně, všimli jsme si, že vypadá docela malá. Když jsme ji prozkoumali zevnitř, zjistili jsme, že je to tím, že opravdu malá je.

Hned po příjezdu jsme se dozvěděli, že jsme byli požádáni o pomoc vikingsy, kteří měli problémy s jakýmsi wendoly – mlžnými nestvůrami. Abychom je přemohli, začali jsme pracovat na své proměně ve vikingské válečníky. Bod první – naučit se chovat jako viking. Krkat, prdět, nadávat... To nás doma neučili. Bod druhý – sekery. Když nemáte kovadlinu, koberec a molitan to jistí. Bod třetí – lodě. Ale tady už jsme si na nic nehráli, měli jsme reálné čluny a reálnou vodu. Mokrou a studenou. A kromě toho jsme se museli naučit spoustě dalších vikingských dovedností a schopností – umět hrát jejich deskové hry, soutěžit v jejich sportech, uspořádat slavný vikingský pohřeb (skutečně jsme pohřební loď zapalovali na vodě), upéct si vikingské placky a uvařit medovinu, nealkoholickou, škyt.

Pak už jsme se mohli vrhnout do páchání hrdinských činů. Zápasili jsme na vodě s mořskými netvory, ze kterých se vyklubaly velryby. Někteří z nás se vydali na děsivou noční plavbu do močálů a nakonec celou noc hlídali u ohně, aby wendolové nezaútočili na mladší členy tábora. Také jsme se vplížili do vesnice nestvůr a v samém závěru je porazili v bitvě na vodě i na souši.

Kromě toho jsme museli vybojovat spoustu bitev možná méně nebezpečných, ale zato daleko reálnějších. Každodenní souboje s malou základnou, zvláště pak jídelnou. Ehm, jídelnou. Byla skoro venku a kromě jídelny sloužila i jako předsíň a pro některé jako ložnice. Každé ráno bitvy mezi spáči a ranními ptáčaty. A spoustu menších cvičných soubojů, už zase sekerami.

Taky jsme se museli starat o to, abychom neumřeli žízni nebo hladem. Kupříkladu mazání chleba na čas a na preciznost, umývání nádobí a celotáborové Barel Rally – závody s padesátilitrovým barelem k blízké studni pro vodu. A byly to závody se vším všudy: fanoušci, strategie, pravidla a tabulka nejlepších časů.

KONEC. Ne, děláme si legraci, ještě by se hodilo pár lidem poděkovat. Vedoucím – z pohledu účastníka za připravený program; z pohledu vedoucího akce za to, že je ta práce baví a nemají ji jako nutné zlo. Kuchařům Honzíkovi a Tutkovi – za to, že se starali o naše hladové a mnohdy nevděčné žaludky. A v neposlední řadě našim andělům strážným, protože ti jsou na ministrantských akcích v jednom kole.

Přečtěte si: ANDĚL STRÁŽNÝ JDE DO ŠKOLY

kniha pro děti od 4 let

Když andílek Trdliel pospíchá do školy pro anděly strážné, spadne z obláčku a přistane na stromě, přímo před oknem malého Aleše, chlapce, jehož má na starosti. Tehdy začíná jejich veselé dobrodružství...

Laskavý a humorný příběh pro děti od 4 let.

Nakladatelství Paulínky
Vybrala KK

Eduard Martin SRDEČNÉ POZDRAVY Z BETLÉMA

kniha pro dospělé

Ve svých příbězích, tentokrát převážně s vánoční tematikou, zachycuje autor jemné předivo mezilidských vztahů, jimiž obohacujeme, zkrášlujeme, nebo naopak ničíme svůj život. Jako mistrný pozorovatel každodenních životních okamžiků dokáže odkrýt

hluboký význam skrytý v nepatrném gestu, v prosté otázce dítěte nebo v letmém pohledu. Vnímá neopakovatelnou hodnotu každé prožité chvíle. Z nich pak vytváříme mozaiku svého života. Je jen na nás, zda z drahocenných kamenů seskládáme nádherný obraz, nebo chaoticky vytvoříme nepřehlednou zvěť.

Karmelitánské nakladatelství
Vybrala KK

Žehnání oltářní desky v kapli

Po schůzi farní rady 12. 12. otec Jiří za naší přítomnosti a účasti požehnal ve farní kapli novou kamennou oltářní desku z durbachitu, která se stane součástí oltáře a trvalou výbavou kaple. Relikviáře s ostatky svatých Filipa Neriho a Jana z Boha věnoval biskup V. Cikerle.

MP

DNY VÁNOČNÍ

Když přicházejí dny Světa
v rozbřesku vánočních rán,
naději Pán nám dává.
Postačí chytit se jí, v to věřím.
A v mocných vlnách blaženství,
když v náručí narozeného Boha
temnota už nás neokrádá,
jsme blízko Trojjedinému nebi.
Jak rychle člověk sám sebe mívá,
ztrácí vše ve strachu a zapomnění.
Přátelství se smrtí nepřiznává
a v úprku Pravdě uniká.

Snad v návratu je trošku beznaděje,
vždyť neznáme cesty Páně,
čím provede nás a kam.
Jsme jen poutníci nepřipravení.
Ó, kéž září ty Světlé dny,
kdy Hospodin se něžně slitovává
a propůjčí nám pocit jistoty,
že zrozená Láska to s námi nevzdá.

KK

Ministrantské schůzky online očima rodiče

Online schůzky? Zase budou sedět u počítače? Copak u nich netráví dost času během online vyučování? No, co se dá dělat, tak se kluci aspoň uvidí...

A realita?

„Mamko, najdeš nějaký kýbl? Potřebuju kýbl a taky vodu.“

„Honem, najdi mi prázdnou PET flašku.“

„Co tady máme za čepice? Můžu si půjčit Ondrův klobouk?“

„Potřebuju autíčko, podložku a tady si vezmu ten stoh časopisů, i ty kuchařky by se hodily. Neva?“

Zdá se vám to jako akční program na táboře? Ne – to jsou jen střípky toho, co se u nás dělo, když byla online ministrantská schůzka. Nikdy bych nevěřila, co si všechno dokážou velcí kluci vymyslet, aby pobavili svoje mladší kamarády.

- Závody autíček na nakloněné rovině,
- výroba a prezentace nejlepšího pití na světě
- vydržet s vodou v puse co nejdéle při sledování vtipných videí,
- stříhání novin a skládání básní
- a spousta dalších taškařic, které si už nepamatují...

Takže už mě moc nepřekvapilo, když jsem během poslední online schůzky našla svého syna nacpaného pod cimbálem. Před sebou měl notebook, ze kterého se ozývalo: „Ve skříni! Pod stolem! Na záchodě! Pod klavírem!“ A byla jsem z pokoje vykázána slovy: „Mamko, běž, my hrajeme na schovku!“

VH

Střípky z Duchovních cvičení

Měl ještě jednoho milovaného syna aneb Nekonečná důvěra

Jednomu muži se narodil chlapec, ale nebyl podle jeho představ, a tak mu to dával najevo. Chlapec se snažil získat si tátovo uznání, ale nedařilo se to. Tak dospěl, vystudoval dobrou školu, stal se ředitelem velké firmy, ale uznání se nedočkal. Dobře vychoval tři děti, ale uznání se nedočkal. Nakonec otec zemřel a muž propadl depresi, protože nemohl to uznání získat.

V podobné situaci se nachází Bůh. Pohne klidně vesmírem, dává nám veškeré dobro a vše jen proto, aby nás získal, abychom ho milovali. Je ochoten dát

i svého jediného syna, víc už nemá. V podobnosti o vinařích (Mk 12, 1–12) vidíme alegorii o trápení Hospodina s Izraelem, můžeme říci i s námi.

Otec pořád dává svého Syna, znovu a znovu. Otci jde o hrozny, víno z lásky. Kdežto vinaře zajímá zisk, majetek. Toto je věčný boj lásky a peněz.

Bůh se ale nevzdává a znovu a znovu posílá někoho, aby nás získal. Stále dává novou šanci.

Je zajímavé zamyslet se nad tím, jestli bychom dokázali být lidmi první šance. Myslím si, že ne.

A Bůh s tím počítá. Počítá s našimi pády.

Při důkladném pohledu vidíme Otcovu neuvěřitelnou dychtivou touhu nám odpustit, být s námi. Na druhé straně se pak skví naše hříšnost,

malost. A tyto dvě linie se střetávají v jednom bodě a tím je kříž. Kříž je znamení Boží lásky k nám, touha odpustit dluh, a ten dluh bere Syn na sebe.

(Pokud se Vám tato myšlenka líbí, zkuste ji dál rozvíjet a přemýšlet nad tím, že máme trojjediného Boha.)

Bůh nám daroval úžasné vodopády, vonící květiny, osvěžující rostliny, všechny krásy světa a k tomu také přátele, rodinu... A tím vším nám říká: „Já Tě nemiluji jen takto, ale daleko víc. A jsem připraven dát svého jediného milovaného Syna. Neustále tě hledám. Toužím po tvé blízkosti.“

Podobenství pokračuje, jedny zbili, druhé zabili. „Na mého syna budou mít ohled,“ říká si Otec. Kde po všech negativních zkušenostech bere tu jistotu, tu naději? A přesto ji má.

Ježíš je tady doopravdy, můžu na něj mít ohled doopravdy.

Můžu odevzdávat Otci výtěžek naší práce, víno lásky. Jsem obklopen neuvěřitelnou, nekonečnou, nespoutanou důvěrou a Boží láskou.

Otázky k rozjímání:

Je něco, co mi překází v lásce k Bohu?

Co pro mě znamená nová šance? Jak si ji cením?

Mám ohled na Božího Syna?

Podle přednášek Jiřího Rouse z Velehradu 2020 LG

První svaté přijímání 11. 10. 2020

Honza:

Nejdřív jsem se bál a styděl, a když to skončilo, byl jsem šťastný, že jsem to zvládl.

Líbilo se mi, jak jsme se modlili, povídal jsem si s Bohem.

Máma:

Nejdůležitější pro mě bylo, že jsem mohla před prvním svatým přijímáním vidět Honzův vztah s Bohem. Byl a je mi vzorem v tom, jakou má lásku k Bohu a jaký je Bůh jeho přítel. Dokáže se s ním radovat, stejně tak mu dokáže i odevzdat svá trápení. Svaté přijímání vnímám jako další cestu k přátelství s Ježíšem, posilu a setkávání. Myslím, že se díky svatému přijímání pro něj otvírá nová cesta, a je možné, že hloubku této cesty doceníme až v nebi.

Táta: Pociťoval jsem hrdost a radost z duchovního i duševního pokroku Honzika. V tu chvíli nám vyrostl před očima.

HŽ+RŽ+MŽ

Očeho pohádka - Bitva o život

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: »Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!« Maria řekla: »Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou

nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.« Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů. Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn.

(Lk 1, 39–57)

Otázka k zamyšlení:

Kdo jsou Zachariáš a Alžběta?

Co je to v lůně? Má to spojitost s lunochodem?

Co je to „plod života tvého“?

Co řekl Marii Bůh a ona uvěřila?

Co znamená blahoslavená?

Proč Maria spěchala za Alžbětou?

V jednom pohádkovém království se rozkládalo malé město, a protože bylo blízko hranic s jiným královstvím, jmenovalo se Hranice. Ta sousední říše nebyla jen tak obyčejná. Obyvatelstvo této říše tvořily samé příšery. Vládli v něm tři bratři, odporní zelení páchnoucí zubatí obojživelníci: nejmladší Krokochvilka, prostřední Krokodýl a nejstarší Krokodlouho. Naštěstí mezi naším královstvím a říší příšer se tyčily vysoké hory, takže lidé v Hranicích měli pokoj a byli relativně v bezpečí.

Jenže jednoho roku se vládce Krokodlouho rozhodl, že už dlouho nevedl válku a nezpustošil žádnou zemi. Tak nařídil svým skřetům prokopat pod horami dálnici do říše pohádek, aby ji mohl drancovat. Protože skřetů jsou miliony, trvalo jim to jen krátce.

Tak se jednoho hnusného dne, kdy se po obloze táhly těžké ocelové mraky, přihnalo směrem od hor strašlivé vojsko příšer. Jeli na dinosaurech a generál Krokochvilka dokonce na drakovi. Loupili, zapalovali, na co přišli, a všechno, co se dalo sežrat, sežrali. Městečko Hranice stačilo zavřít hradby a poslat poštovního holuba se zprávou panu králi a voláním o pomoc.

Strašlivý Krokochvilka byl nadšený: „Já jedu dál pustošit!“ A smál se snaze obyvatel říše pohádek se zachránit: „Žádný holub už nedoletí ani nevyletí. Vypustit harpyje! A ty, brácho, se tady zdrž trochu dýl a dobud' ty Hranice!“ Krokodýl, který jezdil na obrovském šilhavém baziliškovi, opáčil: „Bude mi to trvat jen o něco dýl než tobě.“

Mezitím král říše pohádek obdržel vzkaz a všiml si, že v království poletují harpyje. Proto místo poštovního holuba poslal poštovního plyšového medvídka. Ten nesl vzkaz: „Občanům Hranic král pohádek: Přijdu vám na pomoc a vyženu příšery. Jen je nepusťte do města, bojujte, nevzdávejte se.“ Poštovní medvídek byl tak maličký, že prošel vojskem příšer bez povšimnutí. Nebojácně procházel se vzkazem až do Hranic.

Krokodýl na baziliškovi nechal oblehnout město svým vojskem skřetů a ti stříleli dovnitř zápalné šípy. Lidem hořely domy, takže celé dny se ve městě

hasilo, jídlo docházelo, takže se musely snížit denní dávky, a ještě k tomu docházela voda.

Když přišel malý poštovní plyšák se vzkazem, mnozí mu nevěřili, řekli si: „Copak král posílá listiny po medvídkovi?“ V jiných medvídek zažehl poslední naději a dodal síly.

Mezitím strašlivý vojevůdce Krokodýl obcházel město a pokoušel obyvatele Hranic: „Kdo se vzdá, toho neroztrháme, nezastřelíme ani mu neusekneme hlavu.“

Mnoho lidí mu uvěřilo. Přišlo jim to reálnější než věřit plyšákově a čekat na pomoc. Opustili tedy město a vzdali se Krokodýlovi. Krokodýl slib dodržel. Všechny, kdo k němu přišli, sežral vcelku – buď on, nebo jeho vojsko. V Hranicích zůstalo jen několik lidí. A bylo jasné, že se dlouho neubrání.

Naštěstí v tu dobu už dorazil král se svým vojskem a s pohádkovými zbraněmi. Mečem Samosekem zničil dobyvatele Krokochvilku, zabil draka a vybil vojsko. Za hodinu byl u Hranic, pobil dinosaury i jejich jezdce, až zůstal sám Krokodýl. Na toho vypustil „Obušku z pytle ven“ a ten ho mlátil celou cestu domů hlava nehlava, aby už nikdy nezapomněl na to, že v pohádkové říši nemůže vyhrát.

Všichni obyvatelé Hranic, kteří uvěřili králi, byli zachráněni!

Možná se to nezdá, ale vede se drsná bitva o život. Kdo uvěří Ježíšovi, zachrání se a zažije s ním vítězství i radost a nalezne pokoj.

Podle našeho pana faráře LG

Detektiv v kostele

Prodlužujeme možnost odpovídat na soutěžní otázku z minulého čísla:

Která svěťice zobrazená na jednom z bočních oltářů našeho kostela má v prosinci svátek?

Odpovědi vkládejte do krabičky vzadu v kostele nebo pište na e-mail redakce do 31. 1. 2020.

zivot.redakce@gmail.com

Výherce opět čeká čokoláda :-)

10 způsobů jak...

...žít pokojně uprostřed stresů, shonů a zmatku. Papež Jan XXIII. nabízí deset podnětů, deset drobných předsevzetí, která můžeme jako nenápadné korálky navlékat na pomyslnou nit vlastního života. Stačí vybrat si jedno z nich a pak to zkusit, „jen pro dnešek...“

1) Jen pro dnešek

se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit problém svého života najednou.

2) Jen pro dnešek

budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, abych se choval důstojně, nebudu nikoho kritizovat a už vůbec se nebudu snažit někoho korigovat nebo napravit... Jenom sám sebe.

3) Jen pro dnešek

budu šťasten v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí... Nejenom na onom, ale také na tomto světě.

4) Jen pro dnešek

se přizpůsobím okolnostem, aniž bych vyžadoval, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním.

5) Jen pro dnešek

věnuji deset minut času dobré četbě. Dobrá četba je pro život duše stejně nutná, jako je výživa nutná pro život těla.

6) Jen pro dnešek

vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.

7) Jen pro dnešek

vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. A kdybych se cítil uražen, dám si pozor, aby to nikdo nezpozoroval.

8) Jen pro dnešek

si připravím přesný program. Možná jej přesně nedodržím, ale určím si jej. A budu se chránit před dvěma zly: před chvatem a nerozhodností.

9) Jen pro dnešek

budu pevně věřit, že dobrotivá Boží prozřetelnost se o mne stará, jako by mimo mne nebylo nikoho na světě. Budu tomu věřit, i kdyby okolnosti nasvědčovaly opaku.

10) Jen pro dnešek

nebudu mít strach. Obzvláště nebudu mít strach se radovat ze všeho, co je krásné, a věřit v dobrotu. Je mi dáno po dobu dvanácti hodin vykonávat dobro; kdybych si měl myslet, že to mám konat po celý život, vzalo by mi to patrně odvalu.

Z knihy Johannes Haas: Žít pokojně. Deset rad papeže Jana XXIII. Vyd. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1995.

Svědectví života - JOSEF TOUFAR

„Lidi ho milovali a to se jim nelíbilo,“ vzpomínal Karel Miláček ze Zahrádky u Ledče nad Sázavou na kněze Josefa Toufara, kterého místní komunisté okamžitě po 25. únoru 1948 nechali přeložit do nedaleké Číhoště.

Josef Toufar přišel do později zatopeného městečka Zahrádka na své první kaplanské místo v srpnu 1940. Měl vypomáhat děkanu Janu Schwallerovi, jehož zdravotní stav se po mrtvici zhoršoval, a Josef Toufar tak měl na starost celou farnost. Vedle Zahrádky dalších dvanáct obcí, v nichž se nacházely tři kostely a jedna poutní kaple.

Katolická rodina Karla Miláčka měla k Josefu Toufarovi blízko. Bydleli na náměstí kousek od fary a kostela sv. Víta, který se jako jediný zachoval z městečka Zahrádka při budování přehrady Švihov na řece Želivka v sedmdesátých letech 20. století.

Kostel sv. Víta, ve kterém kázal Josef Toufar, je jediným pozůstatkem městečka Zahrádka, které muselo ustoupit nádrži Švihov.

Karel od dětských let pravidelně ministroval spolu s Jaroslavem Slavětinským děkanu Schwallerovi. „Jednou jsme v kapli viděli mešní víno, tak jsme ho ochutnali a on na to přišel. Za trest jsme se museli naučit Otčenáš latinsky a dodnes to stále umím. Později jsem ministroval i Josefu Toufarovi, ale jen jednu nebo dvě neděle, pak mu ministrovali Vašek Starosta a o prázdninách i Albert Mráz, který do Zahrádky jezdil na prázdniny,“ vyprávěl Karel Miláček.

Jeho dědeček František Bělohradský byl dlouhá léta tamním kostelníkem a pomocnou rukou Josefa Toufara. S postupem věku mu ale docházely síly, a tak klekání, pohřeb nebo mši za něj mladý Karel nejednou odzvonil. Vzpomínal, jak si Josef Toufar svou vstřícností, skromným životem a pastoračním stylem kněžství získal přízeň mnoha místních.

„Byl to opravdu hodnej člověk. Pomohl lidem, kde mohl. Když lidi skládali brambory, tak si sundal kleriku a sundával pytle,“ popsal Karel Miláček, jehož tatínek byl místní šprýmař a Josef Toufar rád docházel do jeho obuvnické dílny:

„Hrozně rád k nám chodil, u nás bylo veselo, táta měl učedníky a nezapomenu, když zrovna přišel a vysílali hokej. Dodnes slyším, jak slovenský reportér Štefan Mašlonka křičí: ‚Puk má na palici, puk má na palici...! Pozor, teraz už tam musí byť, teraz už tam musí byť!‘ Pan farář Toufar, jak slyšel, že má puk na palici, tak se mohl strhat smíchy.“

PRVNÍ KONFLIKT S KOMUNISTY

Ve svých kázáních se Josef Toufar snažil v době války povzbudit ducha místních, z nichž bylo několik desítek popraveno nacisty či odvečeno do koncentračních táborů. Poté, co musel v březnu 1942 asistovat sejmutí zvonů v celé farnosti, které nacisté odvezli jako materiál pro zbrojní průmysl, podařilo se mu vybrat peníze na renovaci oken zahrádeckého kostela.

Tři týdny před koncem války zemřel děkan Schwaller a Josef Toufar se jako jediný kněz farnosti pustil do poválečné obnovy. V červenci 1945 se mu podařilo přivést zpět několik zvonů zabavených Němci, v září mohly děti nastoupit do nové měšťanské školy v Zahrádce, která vznikla díky organizačnímu talentu Josefa Toufara.

V září 1945 měl farář Toufar první konflikt s místními komunisty. Okresní národní výbor zorganizoval v neděli dopoledne v době bohoslužeb vzpomínkovou slavnost, při níž měla být odhalena v tzv. Kobylím Důle nedaleko Zahrádky pamětní deska odbojářům popraveným za války. Komunisté ignorovali farářovu žádost, aby se akce konala po bohoslužbě. Zúčastnilo se jí několik tisíc lidí ze širokého okolí a měla tragickou dohru.

Při slavnostní salvě přestřelili chrudimští partyzáni drát elektrického vedení a ten spadl přímo do davu. Zablýsklo se, drát se svíjel jako had, točil se a zasekával se do těl účastníků piety. Tragédii nepřežilo osm lidí, mezi nimi i jeden ze spolužáků Karla Miláčka, který byl v té době s tatínkem na cestě do hradeckého gymnázia.

„Býval bych tam určitě stál vedle svého nejlepšího kamaráda Karla Blažejovského. Když je pak přivázeli, doktor Pavlík mi povídal: ‚Dojdi říct Blažejovským, ať si přijdou pro Karla, bohužel to nepřežil.‘ Měl jsem tenkrát obrovské štěstí, že jsem tam nebyl.“

Následující školní rok se Karel dostal domů do Zahrádky jen zřídka. Žil na internátě v Hradci Králové a později i v chlapeckém konviktu. Josef Toufar v té době intenzivně usiloval o zřízení gymnázia v Ledči nad Sázavou. Vyzdvihoval studijní výsledky a znalosti žáků z okolních škol, kam docházel vyučovat náboženství. Jeho snaha byla nakonec vyslyšena a v září roku 1946 započala výuka na ledečském gymnáziu.

Karel Miláček se tedy mohl z Hradce Králové vrátit domů a usednout do lavice v Ledči, kam často dojížděl i farář Josef Toufar, aby se informoval o prospěchu svých mladých farníků. „Často se na mě ptal, jak se v gymnáziu učím. Jednou přijel a povídal mi: ‚Karlíku, dobře se učíš, možná že budeš mít vyznamenání. Ale taky mi bylo řečeno, že pod lavicí čteš rodokapsy. To už dobré není,‘“ s úsměvem vzpomínal na výchovné pokárání pana faráře Karel Miláček.

NECHTĚNÝ FARÁŘ

Volby v roce 1946 vyhrála v Zahrádce Československá strana lidová i díky vlivu faráře Josefa Toufara, který sám byl členem této strany. To mu místní komunisté nezapomněli a spolu s ledečským předsedou Okresního akčního výboru Národní fronty Jaroslavem Konopkou zařídili jeho přeložení okamžitě po 25. únoru 1948.

„Spousta lidí z okolí proti tomu protestovala, a dokonce si myslím, že se za jeho setrvání podepisovala i petice,“ vyprávěl Karel Miláček. Ani to ale nezabránilo rozhodnutí o přeložení faráře Josefa Toufara do Číhoště, vzdálené asi patnáct kilometrů od Zahrádky, kam byl v dubnu 1948 donucen odejít. Komunisté se obávali jeho vlivu na místní mládež – na konci roku 1945 založil Sdružení katolické mládeže, které pořádalo divadelní hry, výlety, taneční kurzy šití a zavařování pro dívky, vesnické hasičské bály, přednášky, v roce 1947 uspořádalo

slavnost dožínek. Místní skupina Svazu české mládeže, kterou založili komunisté, se těšila mnohem menší oblibě – oproti 103 členům katolického sdružení nedosahovala její členská základna ani dvou desítek osob a na její akce nikdo nechodil.

K nelibosti komunistů pokračoval Josef Toufar ve svých aktivitách i v novém působišti. Už v květnu 1948 do Číhoště přijel poprvé ze Zahrádky taneční mistr a otec Karla Miláčka. Pustil hudbu a učil místní mladíky tanci. Josef Toufar jim mezitím radil, jakou slečnu mají k tanci vyzvat.

Karel vzpomínal i na své poslední setkání s Josefem Toufarem. To se odehrálo v červenci 1949. V Zahrádce se totiž konala prmiční mše Karlova bratrance a novokněze Josefa Bělohradského, na kterou přijel Josef Toufar a přítomen byl i Toufarův blízký přítel opat Bohumil Vít Tajovský, který se jen o několik měsíců později stal jedním z důležitých svědků Toufarova trýznění. Slyšel jeho zpěv i nárek při brutálních torturách a běsnění komunistických vyšetřovatelů ve valdické kobce, po kterém 25. února 1950 vydechl Josef Toufar, ubitý k smrti, naposledy.

UTLUČEN K SMRTI KVŮLI ZÁZRÁKUV ČÍHOŠTI

Komunisté Josefa Toufara umučili kvůli tzv. číhošťskému zázraku, o kterém si začali vyprávět věřící po mši třetí adventní neděli 11. prosince 1949. V malém kostelíku v Číhošti se při kázání Josefa Toufara pohnul kříž na hlavním oltáři a komunistická moc tajemný úkaz zneužila pro diskreditaci katolické církve.

Státní bezpečnost faráře Toufara zatkla 28. ledna 1950 a převezla do vězení ve Valdicích. Případ byl svěřen vyšetřovateli Ladislavu Máchovi, který faráře obvinil, že zázrak zinscenoval na pokyn Vatikánu, křížem měl pohybovat pomocí technického zařízení.

Následovalo kruté, téměř měsíční mučení, během něhož se ho členové speciální skupiny StB snažili donutit ke lživému doznání.

V noci z 23. na 24. února vyšetřovatelé faráře ve velmi vážném stavu převezli z Valdic do Číhoště, kde měla být nafilmována rekonstrukce „podvodného zázraku“. Použit byl nakonec pouze krátký záběr, protože farář nebyl schopen v důsledku mučení zvládnout delší natáčení.

I přesto ho po natáčení v kritickém stavu převezli zpět do Valdic a až následující den do státního sanatoria v Legerově ulici v Praze. Ačkoli byl okamžitě operován kvůli zánětu pobřišnice v důsledku prasklého vředu, několik hodin po operaci zemřel

Lékař musel do úmrtního listu na příkaz StB zapsat jako příčinu smrti pouze prasklý žaludeční vřed a nepopisovat zranění v důsledku mučení. MUDr. František Mauer, který u operace asistoval, ji popsal v roce 1968 takto: „Dělali jsme všechno, co bylo v lidských silách, ale toho člověka nebylo možno zachránit. Byl neobyčejně surovým způsobem utlučen k smrti. Řekl bych – jasná vražda!“

Toufarovo úmrtí zmařilo plány na chystaný monstrproces a navíc hrozilo, že vyjdou najevo brutální metody vyšetřovatelů StB. Jeho tělo proto StB urychleně převezla na hřbitov v Praze-Žáblicích, kde bylo vloženo do hromadného hrobu.

Vybrala KK

JOHNY A SVATÁ BARBORA

Milý strejdo,
jsem rád, že se máš dobře
a objevuješ spoustu zajímavého.
My sedíme pořád doma, už i školu
nám zavřeli a teď se nudíme (učíme)
online. A teď jsme ještě v karanténě,
takže vězení je úplně :(
Doufám, že dorazíš na Vánoce!
Tvůj Johnny

Ahoj Johnny,
představuji si, jak ti asi
je ve vězení bez klíče. Představ si, kde
jsem teď já. V klášteře Mega Spileo
a našel jsem ostatky svaté Barbory.
To byla neuvěřitelná žena. S ní bys
o vězení mohl mluvit dlouho.
Měj se synovče a nepodléhej!
Tvůj strejda

